

Tract. XIII. Examen IV.

tico confessionis satisfaciat, non tenuerit denuo confiteri in Paschate, nisi habeat conscientiam peccati mortalis: tunc enim tenetur ex alio precepto Divino prohibente sumptionem indignam. Item, si quis toto anno non posset communicare, posset tamen confiteri, ad id teneretur.

Resp. 2. Probabilis est, quod, qui scit, aut probabilitet timet, se non posse confiteri ante finem anni, nisi confiteatur modo, ut fieri potest in casu longi itineris, teneatur confessionem anticipare.

Ratio patet supra Tract. 12. Exam. 4. num. 47. pro Resp. 5. de casu prævenienda communioni. Ubique etiam insinuat, alia esse præcepta, quorum onus alligatur certi temporis, seu diei, ut jejuniu, Missa. Horarum, quae non sunt necessaria prævenienda, vel supplenda: alia vero quae obligant in determinato tempore, que sunt anticipanda, aut supplenda; & tale est in præsenti.

Resp. 3. Probabilis est, quod, qui toto anno non est confessus, sive culpabiliter, sive inculpabili, anno elapsu teneatur prima committitudo confiteri, & eo gravibus peccatis, que diutius dixerit.

Ratio patet de communione loco supra cit. Tr. 12.

Ex. 4. n. 47.

Resp. 4. negativæ ad ultimum partem Quæsti.

Ratio: Quia ista confessio est debita pro anno precedenti. Ergo per eam non satisfit pro novo anno sequenti.

Oppone: Uno actu possunt impleri duo præcepta simul occurrentia, v. gr. possunt Horæ Canonicae dici sub Missa. Ergo similiter.

Ad hoc est disputans. Nam hac præcepta obligant pro diverso tempore, & illud in præsenti quod substantiam est divinæ, & magna necessitat, ac utilitas: ob quam in eo rigore est expicandum.

QUÆRERÒ VI. Teneatne quis, ut dictum præceptum impleat, confiteri per internum Sacerdoti absenti, vel etiam præsent, si non posset alter quam per scriptum, vel per interpretēm?

LIX. Resp. 1. Confessio per internum, vel scripturam facta Sacerdoti absenti, & absoluto ab eodem absente data, non est sacramentalis, nec in illo caso valida. Opposita Suarezii sententia est damnata a Clemente VIII. 1602.

Ratio: Tum quod hæc fuerit mens Christi insti-
tuentis, & patet ex perpetua præxi Ecclesiæ, que-
numquam talen confidendi modum (qui tamen in
primo dælo Ecclesiæ ob fidelium copiam, & Sacer-
dotum inopinat fuisse necessarium) permisit. Tum
etiam ob periculum Sacrifigi, quod esset in casu,
quo penitens forte interea mutasset voluntatem.
Tum tandem ob periculum scandali, revelationis,
etc.

Hanc personalem præsentiam, per ly. 7. in for-
ma absolutionis significatum, Christus in sua institu-
tione explicitè non prescrivit, bene tamen impli-
citè ob rationes modo datas. Pròinde sicut in hoc
Judicio penitential general rationem judicis (quod
aliquo inter absentes fieri potest) limitavit, & sin-
gulare circumstantias (judicio forensi extrinsecus) ad-
dedit, v. gr. quod idem sit reus, testis, & occul-
tissimum etiam criminis suorum accusator, quod
non est in judicio externo; ita & voluit, ut fiat
præcisè inter præsentes; quamvis enim, si inter
absentes fiat, videantur adesse omnia essentialia, ut
minister, materia, forma, &c. non tam sicut debite
applicata. Sicut, si quis vellet consecrare pa-
nem nimis distante, nihil facit, defecu debite ap-
plicationis.

Aliud est de Matrimonio: Quia ratio contracruis
(in qua ratio Sacramenti fundatur) quoad substantiam
non est ex institutione Christi, sed fuit ad initio mun-
di, nec Christus eum muravit, sed solum ad esse Sa-
cramenti elevavit, pròinde sicut ante, ita nunc po-
test fieri inter absentes. Judicium autem penitentiale
etiam quoad substantiam non fuit ante Christi insti-

tutionem, idèo non est mirum quod Christus in eo fe-
cerit limitationem.

Resp. 2. cum Nogno: Valida est confessio, si
penitens per litteras sui peccata Confessori mittat,
& postea in ejus præsenti dicat, quod se de omnibus
illis accusat, & debeat, (qui tamen confitendi
modus est inconveniens.) Ratio: Quia adest persona-
lis præsenta, & accusatio.

Nota, quod si detur causa, in quo quis ex cau-
sa gravi, & justa non possit voce confiteri, ut po-
test contingere in gravi infirmitate, debet Confessori
confessionem scriptam facere, ut etiam inter-
dum faciunt (teste Lubinio) pueri valde verecun-
dae, quæ tamen chartula cum cypbris ita scriben-
da esset, ut perditam nemo legere posset. Idem fieri
potest in casu, quo Confessor subito obscurde-
reter.

IX. Resp. 3. Ad præceptum annuæ confessionis
implendum tenuerit quis confiteri per scriptum, vel
per nutus, si alter non possit: non tam per in-
terpretēm, nisi in mortis articulo.

Ratio: i. p. Præceptum revera obligat, dum in
ejus observatione non est magna difficultas, nec per-
iculum damni: Sed sic se habet casus præsens.
Ergo.

Ratio 2. p. Quia nullum extat jus, vi cuius sic
publicanda sint delicta.

Ratio 3. p. Quia non oportet dubiam reddere
salutem suam; & vita æterna prepondet famæ, que
in ea casu apud interpres laderetur; quamvis au-
tem homo possit salvari per contritionem, illa tamen
est difficultas. Ergo. Et dato, quod ad id homon
non tenuerit ex vi dicit præcepti, tenuerit tamen ex
præcepto charitatis erga seipsum.

QUÆRERÒ VII. Ex vi dicti præcepti tenueritne
quis, quamprimum potest, confiteri peccata in con-
fessione omissa, sive ex obliuione, sive ex justa cau-
sa? Aut aliquando bis confiteri eadem peccata?

XI. Resp. 1. ad 1. p. Esse de consilio, non ta-
men de præcepto: unde talis non peccat ea dif-
frendo usque ad confessionem sequentis anni.

Ratio: Quia talis præceptum simpliciter jam im-
plicavit, in quo differit ab eo qui confessionem om-
nino omisit, & ab eo qui fecit sacrilegum. De quo
in precedenti Quæst. 4. & 5.

Ratio 2. In quatuor præcipue casibus tenuerit quis
eadem peccata bis confiteri. Primus est, si quis ex-
communicatus ante absolutionem à peccatis non fuisset
absolitus à censuris. Secundus. Si penitens fecit
votum de facienda confessione generali, quam si non
facit, peccat contra votum. Terius. Si prioribus peccatis
non manifestus præsens status non possit sufficien-
titer manifestari. Quartus. Quando quis urgente
necessitate, vel præcepto a Sacerdote inferiori so-
lum per accidens, & indirecte fuit absolutus à re-
servis, cum onere se suo tempore sistendi Super-
iori.

Generaliter dici potest, peccata, jam confessa
necessario esse iterum manifestanda, quando eorum
confessio fui invalida: potest autem esse invalida. 1. Ex culpabilu defecu doloris, vel integratis. 2. Defecu forme quod essentialia non prolatæ, 3. Defecu
Ministri, ut, si sit surdus, vel sub confessione dor-
mid, vel careat jurisdictione. 4. Defecu intentionis
Ministri.

De Pœnitentia.

EXAMEN V.

De Ministro Confessionis.

S. Thom. quest. 8. Supplam. per 7. art.

Q UÆRERÒ I. Quis & quotpletus est Minister Sa-
cramenti Pœnitentie? Quæ & quotpletus est ejus
potesta?

LXXII. Quid sit Confessor, quid potesta clavium,
vide supra Tr. 1. n. 8. & 9.

Resp. 1. Solus Sacerdos es Minister hujs Sacra-
menti. Es de fide ex Trid. Sess. 14. Can. 10.

Ratio: Solus Sacerdoti post collatam potestem
in Corpus Christi verum in sua Ordinatione, datur
potesta in Corpus Christi mysticum, seu in fideles,
per illa verba Joann. 20. Accipit Spiritum S. quo-
rum remitterit peccata, &c. Ergo.

Nota, aliud esse: Confessionem audire, aliud
absolvere: hoc secundum potest solus Sacerdos: pri-
mum potest etiam Laius in defectu Sacerdoti, ut
doce, & nihil aliud vult S. Thom. hic art. 2. in
resp. 3 ad 2. Nam ad 3. ait: quod quamvis ille
Laius confessus in articulo necessitatis, consecutus sit
veniam a Deo, puta ex opere operantis, eo quod man-
datum Dei impedit, sicut potest, oportet tamen, quod
iterum confiteatur Sacerdoti, cum copiam habere po-
tuerit. Unde confessio facta Laius solum juvat, vel
ad capiendum consilium, aut solutum, vel ad ex-
ciandam contritionem, majoremque sui confusione, &
humiliationem. Nec est in præcepto, sed ad sum-
mum de consilio; si tamen speciatim circumstantia
salvior fieri possit, si tamen speciatim circumstantia
salvior fieri possit, si tamen speciatim circumstantia
salvior fieri possit, si tamen speciatim circumstantia
salvior fieri possit.

Ratio 2. Ut Sacerdos non solum validè, sed etiam
licitè absolvat, est ei necessaria potesta Jurisdic-
tio. Ita S. D. art. 4. in corp. Estque haec idem, ac po-
testa clavium.

Ratio: Ut Trid. Sess. 14. cap. 4. ait: Naturæ
& ratio Judicii exposcit, ut sententia in subditos tan-
tum feratur: Sed nemo est subditus, nisi habeatur
in eum juridicu. Ergo.

Declarator ulterius: Duplex in præsenti est po-
testas, ministrum Jurisdictionis, & Ordinis. Jurisdi-
ctionis nihil aliud est quam moralis quadam potestas, seu
auctoritas ferendi sententiam in foro conscientia in
subditum, qua realiter distinguuntur, & in multis
differit a potestate Ordinis, ministrum quod hac secun-
da sit quid physicum, scilicet characteris Sacerdotia-
lis ad consecrandum Corpus Christi verum; Prima
vero quid morale, & detur super Corpus mysti-
cum. Secunda complete datur Sacerdoti in Ordina-
tione, prima vero, quando deputatur legitimè in Con-
fessarium, eique assignantur subdit. In secunda omnes
Sacerdotes sunt æquales, & est invariabilis, & inde-
lebilis: prima est variabilis, restringibilis, amplia-
bilis, auferibilis. Tandem, quid potestas Jurisdictionis
sit idem quod potestas Clavium, vide supra Tr. 1.
Promulg. n. 9.

Ratio: Sacerdos in sua Ordinatione per illa verba
Episcopi: Accipit Spiritum Sanctorum, quorum remi-
ssit peccata remittuntur eis, &c. non accipit po-
testem.

Declarator: Sacerdos in sua Ordinatione in præ-
mis per illa verba Episcopi: Accipit Potestatem of-
ferendi Sacrificium Deo, &c. in contractu calicis ac-
cepit præcisè potestatem physicam, ministrum charac-
terem. Et postea per illa verba: Accipit Spiritum
Sanctorum, quorum remissit, &c. accipit potestatem

physicam super Corpus Christi morale, que non con-
sistit in charactere sacerdotali secundum se, (sic
enim est potestas physica tantum super Corpus Christi
verum) sed ut sumptu cum modo quodam reali,
& intrinseco majoris perfectionis, & extensionis, ut
sit potestas physica non solum super Corpus Christi
verum, sed & super mysticum, ut explicat Gonet.
Tandem Jurisdictione, seu potestas moralis (sine qua

nemo absolvere potest) datur tunc, quando expo-
nitur pro Confessario, & assignantur ei subdit. Et
tunc fit Judge actu, qui ante solum erat Judge ap-
putitudine, proxima tamen.

Ex his hæc propositio, si objiciatur, cuivis Sa-
cerdoti in Ordinatione datur potestas absolvendi, dis-
tinguitur: Physica, conc. moralis, neg.

LXXXIII. Resp. 4. Duplex est Minister confessionis,
scilicet ordinarius, & delegatus, & eodem sensu
duplex potestas Jurisdictionis, ordinaria ministrum, &
delegata.

Declarator: Potestas ordinaria Jurisdictionis est,
que alicui competit ex officio, seu vi proprii mu-
neris, & illo vocatur Minister ordinarius: talis est
Papa super omnes Fideles, Episcopus super suum Dioc-
esem, Parochus super suos Parochianos, Prelati Re-
ligionis in suis subditos; Hi enim omnes ex suo of-
ficio sunt Pastores animarum. Et omnes vocantur Mi-
nistrum ordinarii confessionis, licet caeteroquin solus
Episcopus, ut postea dicetur, absoluto vocetur ordi-
narius. Potestas Jurisdictionis delegata est, qua non ex
officio, sed ex alterius ordinarii habentis com-
missione alicui competit, & talis est in Religiosis res-
pectu Fidelium. Qui protinde eam alteri subdelegare
non possunt.

Nomine Episcopi intelligitur etiam ejus Vicarius
Generalis; hic enim cum Episcopo in eodem Tri-
bunali reputatur una persona, nec Episcopus ei po-
test hanc potestem auferre, nisi eum deponendo
quia à jure habet illam: Item Sede vacante Capitu-
lum suo Episcopo succedit in Jurisdictione æquali.
Similiter nomine Superiorum Ordinis intelliguntur
etiam eorum Vicarii, qui moriuntur, vel amoti Ge-
neralibus, Provincialibus, Prioribus, Guardianis, &c.
habent in foro Pœnitentie Jurisdictionem ordinariam.
Sed est de Vicariis, quos Superiores adhuc in officio
constituti assumunt in adjutorium sui Regiminis, qui
jurisdictionem solum habent tantam, quantum eis dat
principalis.

Dixi: quid solus Episcopus absolute vocatur Ordinarius; Quia Ordinarius absolute talis non solum
dictum ex eo, quod ex officio legit Missam, ab-
solvit Penitentes, det eis Eucharistiam, &c. sed etiam
ex eo, quod conferat Sacramentum Ordinis, & Con-
firmationis, & exercet alia officia spiritualia in foro
externo, Confessarios approbat, Parochos constituit,
corrigat, puniat, &c. quia de causa alii, quorum me-
ni, potius vocari possunt Sacerdotes proprii, quia
ex proprio officio Sacramenta ministrant. Cum quo ta-
men sit, quod omnis minister ordinarius sit etiam pro-
prietas, licet non est contra in hac strictiore acceptione.
De Jurisdictione præsenti sumpta, probabili,
dubia, &c. plura dicentur infra in hoc Exam. num.
90. & seqq.

CASUS PRIMUS.

Petrus ruralis Parochus singulis quibusque hebdo-
mabus in urbem venit, causa inveniendo pa-
rentes, & cum illis uno tantum die commoratur,
reliquo tamen ad occurrentes causas Capellano, de-
cujus prudentia, & bonitate adeo fidit, ut Sacra-
mentum omnium administrationem, & quæcumque ad
animarum curam onera spectant, illi commitit, nec
ipse etiam Petrus, si sit in Parochia, onus aliud
velit subire, quam ibi adesse, & diebus tantum so-
lemnioribz Missam privatam celebrare, reliqua om-
nia per Capellano agit.

Quæritur: An propter absentiam & Parochia
peccat mortaliter, adeoque teneat fructus restitu-
tione, & tutus sit in conscientia, dum munera Paro-
chia per Capellum, & non per se ipsum exercet?

Quod primam partem hujus Casus videtur aliqui-
bus, Petrum peccare mortaliter, adeoque etiam
istam absentiam patere restitutioem fructuum. Quia
etsi unus dies in hebdomada non faciat per se ab-
sentiam notabilem, continuatus tamen per omnes

hebdomadis totius anni, illam facit, & quando Parochus per tot dies continuos abesset sine licentia, & justa causa, non excusareetur a peccato, & restituione fructum.

Secundum: Quia residentia cum sit de jure Divinorum praeccepta Parochis, ut est communis opinio Doctorum, neque liceat abesse, nisi cum christiana charitas, urgente necessitate, debita obedientia, ac evidens Ecclesie, vel Republica utilitas id postulat, ut statutur in Trid. Concil. Sess. 23. cap. 1. de Reformat. additum illum, qui abest, pro rata temporis absentie non faciat fructus suos, & eos perceptos non posse tua conscientia tenere, sed Ecclesiastica fabrica, aut parumperibus esse ergordans. Et in causa presenti non abfuerit Parochus ob causam aliquam ex enumeratis, immo neque ob aliam justam ab Episcopo cognitam, & probatam, quia potius tam frequentes parentum visitatio videatur nimia, & superflua, non tamen reddit absentiam mortiferam, sed solum venialiter malam.

Ad id, quod secundo loco inquiritur: An quod residens in Parochia, & nullum aliud onus subit, quamibi adesse, omnia manera Parochialis per Capellatum exire, status sit in conscientia?

Resp. Difficile esse eum excusare a culpa mortali, & a fructuum partis, quam iniuste, & octoce percipit, restituzione.

Quia residentia consistit in deservientia, & ita qui nullo modo servit, habetur pro non residente, non residens autem peccat mortaliter, & non facit fructus suos. Et beneficium, & redditus illius nondatur Parochio, ut vivat absoluere, sed ut Parochialis munera exercet. Ideo lib. Num. c. 18. Dominus praecepit dandas Decimas, ut Levite & Sacerdotes tabernaculo deserviantur. Et Paul. 1. ad Tim. 1. Parochus non censer premio beneficiorum dignos, nisi bene presint; & 2. ad Tim. 2. Sollicito, inquit, cura teipsum probabilem exhibere DEO operarium inconfusibilem, recte traducendum verbum veritatis. Ubi confusio virtutum appellat, quando Pralus operarius non est. Et 1 Thess. 5. Regamus vos fratres, ut moeritis eorū, qui laborant inter nos, & proximis vobis in Domino, & monent nos, ut laboret illos abundanter in charitate opus illorum. Non dicit proper trahentem, sed proper opus. Nec justitia patitur, ut alter onera habeat, alter vero stipendiō, & honore gaudet.

Secundum: Quia qui non servit Altari, non debet vivere de illo. Cap. 1. 12. quest. 1. Quod sumitur argumento a contrario ex illo 2. ad Corint. 3. Qui Altari servit, de Altari vivere debet. Et beneficium datur propter officium, de Recipi. cap. 1. lib. 6. Quoties autem aliquid datur ob causam, ea non secuta, donatio debet restituī, ff. de Contis. ob turpiorum causam.

Nec obstat vulgare axioma: Quod per altos factum, per nos ipsos facere dicimus; ac proinde numerandum esse inter residentes, qui suis impensis per alium sufficiunt, & approbatum inservit. Cap. Muliens, de Sentent. Excom. Regul. jur. Qui per diuinum, lib. 6.

Resp. Axioma illud non esse verum in illis rebus, quæ speciale industria personæ requirent, quales sunt residentia. Unde in Cap. Quia nonnulli Cleric. resident, statuuntur ex Decreto Concil. Lat. ad Parochiales Ecclesias talis persona qualiter, quæ residere in loco, & curam ejus per se ipsam valeat exercere. Ubi Gloss. verbo Per seipsum, si ai: Residentiam ejus esse generis, ut per alium fieri non possit, & in cap. Relatum, eodem tit. decernit Papa Alexander III. ut persone tall Ecclesia vel beneficium conferatur, quæ residere in loco, & curam ejus per se valeat exercere. Et in Concil. Trid. Sess. 7. cap. 3. præcipitur, ut Beneficia, preserium curam animarum habentia, non nisi personis dignis, & habiliibus conferantur, & quæ in loco residere, ac per seipsum curam exercere valeant; & Sess. 24. cap. 12. inquit: Omnes vero Divina per se, & non per substitutos compellantur obire officia.

Experiencia etiam ipsa docet, quamplurima sequi incommoda ex eo, quod proprius Prelatus per seipsum non deservit, sed per alium. **Primum:** Quia in otio languens comedit ea, quibus Ecclesia esset reparanda, & pauperes alendit. **Secundum:** Quod deservientes etiam vice principalem cum viri possint vivere, querunt per fas & nefas, quæ sua sunt; non

que JESU-CHRISTI. **Tertium:** Quia cum sint isti non proprii Pastores, sed quasi mercenarii, non ponunt animam pro oibvis, sed adventine lupo aungunt.

Estendunt tamen, quod sicut potest dari causa justa, ob quam Parochi absentia non sit culpabilis, ita dabitus justa etiam causa, ob quam licet, quamvis presens sit, non deservire; cum enim in residentia obligatione duo includantur, unum est personalis presentia, alterum personalis deservientia, utrumque horum moraliter est intelligentiam, ita ut neque oporteat Parochum beneficio tamquam carcere esse mancipatum, & inclusum, ut numquam exire valeat, neque deservientia, & Sacramentorum administratione ita adiunctum, ut quandoque istud alteri idoneo, & approbato committere nequeat; sed prudentis judicio est utrumque relinquendum, ut neque absentia sit ad tempus notabile, neque per alium deservientia videatur quasi continua, & proprii oneris derelictio.

Et si dubites, an dicatur residere, qui intra Parochiam non commoratur, sed in quadam loco non multum distante à Parochia circuitu? Resp. Quod si à Parochie circuitu distat, ut non sit difficultas illi, quorum curam gerit, illius adire, & Sacramenta in occurrentibus necessitatibus eidem ministrare, tunc dicetur residere; quia id, quod parum est, pro nihil reputatur; & distanta, quæ in nullum dampnum notable Pastoralis curæ redundat, non contrariatur residentie. Unde

Opinio sequenda non est, quæ affirmat, Parochum residere, etiam si disset per unam leucam à confinio Parochie. Quomodo enim senes, clandi, vel honeste feminae, si necessitas administrandis aliquod Sacramentum nocte vel in hymene occurrat, tam longum iter pedestres agere potenter, vel Parochum adire? Quis non videt leucam unam in eundo ad dominum Parochi, & postea in redeundo, duas conficer leucas, tempusque in tanto itinere peragendo satis notable consumi, ut infirmus possit exhalea prius animam, quam Parochum ad illum continentum, & communicandus accedat.

Quocirca **Orendum** est illum residere, qui intra ambitum Parochie commoratur, neque ab illius confinio ultra miliare Italicum distat; etiæ enim aprior residentia subditis magis accommoda esset, habitate Parochum proprie ipsam Ecclesiam, in qua subditis est Sacramenta administrantur, & hoc sit sacris Canonibus magis conforme; nihilominus pro residentibus habebitur, si intra fines Parochie degat, vel ita prope ejusdem fines, ut pro non distanta reputetur, quale videatur esse miliare. Nam in veteri Testamento Levitarum residencia definitur, & limitatur ad habitationem pro populo, & intra muros populii, quorum primis annis. Sic enim Deuteronomio cap. 12. dicitur: Levita, qui tecum moratur, & intra muros tuos habitat, comedat eas. Et infra cap. 16. Epulabatur coram Domino Deo tuo, tu, & filii tuos, & Levites, qui est intra portas tuas.

Ex his omnibus manifestum relinquitur, quod cum in conferendis beneficiis Parochialibus industriæ personæ, servitumq; personale præcipiarunt, Petrus ruralis Parochum sine justa causa per Capellam tam continuo curam exercendo, & tam frequenter in urbem veniendo, in peccatum incurrit: nec illi id esse permittendum, cum enim cura animarum sit in Parochio personale debitum, non potest per alium hunc debito satisfacere, sicut non satisfacere, si Divinum Officium recitaret, per alium, & non per se, ut nota CJ. 2. 2. q. 18. art. 5.

CASUS SECUNDUS.

Ludovicus sua bona legavit cuidam Ecclesie eo pacto, ut singulis diebus Missa ibi celebretur pro ejus anima, & numquam dicta bona sub conditione celebranti pro anima sua, & non alienan-

ditiæ detegit suo Confessario.

Quæritur: An debet ei Confessorius injungere, ut renuntiet talibus bonis, vel possit cum absolvere, quamvis illa retineat, & delictum non revolvet?

Ratio dubitacionis in presenti case in hoc consistit, quod cum nullus teneatur solvere penam antea iudicis sententiam; etiam si penam ipso iure, & ipso facto incuratur, quando penam est tali natura, quæ aliquam executionem requirit, qualis est amissio bonorum, prout non videtur Parochus ad remuntranda illa bona teneri, nisi postquam iudicis sententia fit fuerit pronuntiatum.

Accedit, quod lex humana secularis penalis non obligat regulariter ad peccatum mortale, & omne statutum continens ponam temporaria determinatam esse purè humanum, quod illam, quamvis sit quod alia Divinum, seu naturale. Cum ergo ille contradic cum Ecclesia a Ludovico initus, sit quasi statutum penale, non arctabit Parochum quod ponam solvendam in conscientia, eo magis quia non est credendum legati illius institutorum, qui semper præ oculis aquitatem habebit, velle facere Parochum contra seipsum executorem, cum agere in seipsum, natura repugnet.

Tandem hujusmodi pena videtur conventionalis similis illi, quam partes in suis contractibus adhuc possunt, sed quod solvendam non teneri transgressorum habet communis opinio: eo quod non videtur esse intentio partium apponere hujusmodi penas in suis contractibus, ut qui eas incurront, solutionem ultro offerant, seu ut per eas ad observandum contractum cogantur.

His ratione non obstantibus dicendum est in casu proposito: Teneri Parochum remuntrare dicta bona, idque a Confessario illi injungendum, nec posse absolviri, si illa retineat.

Ratio est: Quia etsi verum sit, ut argumenta supra adducunt probant neminem teneri ad solvendam penam legalem aut conventionalem, antequam a iudice præcipiat, adeo in Clem. 2. verso Officii, de Heret. adjuncta ejus glossa probet, transgressoris legis non solum a peccato, sed etiam ab excommunicatione ob illud incursa absolvit posse, antequam solvat ponam ob eam debitam, & oppositum asservare, eset occasioem præbere hominibus, incide in multa peccata, ut qui naturaliter recusant fieri penam contra seipsum impositam executores. Nihilominus tamen veritatem non habet in pena imposita a testatore, secundum Glori. in c. Raynaldus, de Testamento a Juris Canonici interpretibus receptam. Nam cum voluntas testatoris disponitur donare illa bona Ecclesie sub certis, & determinatis illi conditionibus celebrandi quotidie, & non alienandi; velutque, ut statim devoluntur ad consanguineum proximorem; id est illi aposita clausula magis habet rationem conditionis, quam poenæ, redditive potius legatum ipsum conditionale quam poenale. Ac proinde sicut reliqua a testatore disposita in diversis casibus non indigent declaratione iudicis: cum causis illi eveniunt, ut patet de uxore relicta a marito domina, & usfructuaria, cum conditione, si castè vixerit. Hæc enim sive clam, sive publicè castè non vivat, non potest perseverare domina, & usfructuaria, teneturque de consumptis à die, quæ non vivit castè, etiam si nulla iudex humanus ad hoc compellat, quia jam ventum est ad casum, in quo testator noluit bona sua ad illam transire, ac per hoc nullum jus tunc haberet mulier in illis bonis, quæ ex testatoris voluntate sola habebat, quidquid juris in illis sibi erat; ita in casu presenti, cum testator legaverit Ecclesie bona sua sub conditione celebrandi pro anima sua, & non alienan-

di, sequitur clarissimè non servata conditione noluisse testatore dicta bona ad Ecclesiam transire, & id est Ecclesiam nullum habere ius in illis bonis, eaque posse dicens, uia re aliena, ut inquit Cajet, in Summa, verbo *Pana*.

Confirmitur. Nam, quandò aliquis quidpiam legavit sub conditione, hujusmodi conditio nequaquam est lex penalitatis; quia defunctus cum sit persona privata, non poterat legem condere, cum lege sit actus jurisdictionis, ac potestatis; ergo est constitutio pæcum, scilicet, do ut facias. Et id est si tu conditione non impleas teneri mihi meum restituere, cum non transferam dominium, nisi executia conditione.

Quare cum Ludovicus donaverit Ecclesie sua bona sub conditione, ut pro anima ipsius celebraretur quotidie Missa, & dicta bona nonquam alienarentur, & expresserit animum suum de devotione corundem bonorum ad proximorem sibi conditionem, sequitur, quod non observantur conditionibus, res non est facta ipsius Ecclesie, sed propinquorum defuncti; & id est Parochum, cui id constat, teneri ad relinquenda dicta bona tamquam aliena; & si nolit, non debere absolviri, ut qui contravolunt testatoris illa retinet.

Nec obstat, si quis dicat, donationem factam Ecclesie sub modo non revocari, si modus non servetur, cum donatum Ecclesie sub modo, videatur donatum pro gloria DEI, & salute animæ principiter, cap. *Requisiuti*, de *Testamento*. Et idem modus appositus non videtur causa finalis, sed impulsiva, qua cessante non cessat effectus. Et facit I. *Maria*, ff. de *Mamum. Testamento*. ubi libertas legata tribus servis sub hac conditione, ut alternatis vici bus lumina accendente super seculorum eius, non fuit revocata, quamvis ipsi talen modum de alternatis vicibus non servaverint.

Resp. Hoc esse verum, quandò modus non est principialis, seu finalis causa ipsius contractus, sed solam impulsivam; & quando etiam manifeste non exprimit ipsa revocatio, quo duo in proposito causa habentur. Principialis enim causa, ac finalis, qua motus est Ludovicus, ut bona sua Ecclesie donaret, ea fuit, ut diebus singulis pro ipso celebraretur, & idem non existente hac conditione, donatione vim non haberet. Alio autem conditione de non alienandis bonis, habet hoc expressum, quod si alienarentur, sine ipso facto devoluta, non Ecclesie, sed proximi consanguineo; & idem donatio est in conscientia revocata, ac si non fuerit facta: tum ob principialis conditionis defectum, tum ob expressam clausem, qui devoluit ipso facto Ludovicus vult dicitur bona ad consanguineum.

Nec est, quod quis dicat, Prelati solius non nocere Ecclesie, ut est Regula *Delictum lib. 6.* & assertum *Dofores* in c. *Brevi de Jurejor*. Et id est cum Parochus nunc existens velis conditiones omnes servare, nec fuerit in culpa, quod à prædecessoribus illius Ecclesie Parochis non sint servatae, non videtur justum, quod tanta pena sit reas, ut bona illa legata Ecclesie debeat à se alienare, & pro aliena culpa penam pati.

Resp. Quod in acquisitis, & in his, que donantur verum sit, non posse Prelatum solius nocere Ecclesie; secus est, quando donatio fit sub conditione. Nam si solus Prelatus eam non servat, non valet donatio; quia in acquirendis nocere potest, ut notat *Glorz.* & *Doctor*, 16. q. 6. §. fin. Unde cum jam Ecclesia donacionis titulum per conditiones a Parochis non servatas amiserit, nullum ius jam in dictis bonis habeat novus Parochus, cum sint aliena, & proximi consanguineo legata, & posse aliquem pro alterius culpa, pena simili puniri, colligunt ex D. *Thom.* a. 2. quest. 108. art. fin. & 1. 2. quest. 87. art. ult.

Per hanc satis fit facile dubitationibus in principio positum, ut quae procedunt in his, que habent

rationem posse propria, non autem in legis sub conditione, ut in presenti casu.

QUÆRO II. Quid est approbatio? Debentne omnis Confessarius, ut valide absolvat, esse approbatus ab Episcopo? Et quid de Confessario Papæ?

LXIV. Resp. 1. Approbatio est authenticum judicium de idoneitate, & sufficientia Sacerdotis ad audiendas Confessiones, factum ab habente potestate Episcopalem, vel quasi Episcopi.

Ratio: Sicut soli Episcopi, vel quasi Episcopi possunt jurisdictionem conferre, ita, & soli pro iurisdictione approbare, seu idoneum judicare.

Dixi, vel quasi Episcopalem; Nam Praeliati exempti Regularium, cum habeant potestatem quasi Episcopalem, ex suis Sacerdotibus possunt aliquos examine, approbare, & expondere Confessarios pro suis subditiis.

Ex quo patet, quod approbatio non sit ipsa Jurisdictione, nec collatio eius, sed requisitum ad eam praesuppositum, immo possunt separari, & approbatio sine altera esse.

Quonodo Religiosi Mendicantes tamquam exempli (quamvis justa sua privilegia Jurisdictionem accipiunt à Sede Apostolica, utpote cui immediate subiungunt) tenentur approbatio accipere ab Episcopo loci, patet ex *Trident.* cuius verba relata sunt supra *Tract. I. num. 1.* Ubi etiam patet quomodo approbatior vel examinatur Parochi. Et *ibid.* num. 2. a. Religiosus exemplus etiam Superior vel Doctor tenetur sustinere Examen Episcopi. Quae approbatio est conditio sine qua non, & Religiosus datur Jurisdictioni a Papa per Ordinum Privilegia. Ceterum Clerici seculares, quia immediata Episcopo subjiciuntur, ab eo etiam Jurisdictionem accipiunt.

Resp. 2. Approbatio est duplex, nimis exprensa, & tacita. *Prima*, ante definita, fit verbo vel scripto. Tacita datur facto, vel facti convenientia, ut si Episcopus aliqui conferat Beneficium parochiale, vel si dicat Sacerdoti: Audi istius confessionem; vel alii quosvis tibi confidere volentes. Vel si Episcopus sciat hoc vel illud genio Sacerdotum in suis Diocesis absque expressa licentia Confessiones excipere, & non contradicere, cum possit, tunc enim tacite consentit. De quibus plura in sequentibus, nimirum n. 80.

Paulò alter ab aliis solet explicari differentia inter delegationem, sive licentiam tacitam, & presumptam, sive ut licentia tacita in rigore, & proprietate verbi sit, quae in aliquo actu expresso juxta legalem vel rationabilem interpretationem virtute continetur: presumpta vero propriè sit, quæ per conjecturas vel probabiles rationes credi futura fuisse, si Superior conveniret: de præsentis vero modo modis existit, nec per speciem, nec per generalem voluntatem: operans tamen supponit rationabitationem Superioris, De qua plura *Tr. 8. Ex. 2. n. 24. & 25.*

LXV. Resp. 3. Loquendo de Confessario Papæ sententiis aliqui eum habere jurisdictionem immediatè à Christo & ejus electionem, à Papa factam solum esse conditionem sine qua non. Alii probabiliter tenent, quod eam immediate accipiat à Papa, quem dicunt dupliciter posse considerari: *Primo*, ut formaliter est totius Ecclesie Caput, & sic est superior omni aliis Sacerdoti in terris. *2.* Ut est pectorator, hoc autem modo est inferior Confessario, & seipso ut Pontifice. Sicut Christus, in quo est unicæ Persona, ut homo est inferior seipso ut Deo, & se Deus subicit. Propter hanc superioritatem licet Papa non habeat jurisdictionem ad seipsum judicandum, aut absolendum, habet tamen à Christo potestatem, ut alios Fideles, ita, & seipsum in foro Pœnitentiali subiungi, cui voluntet Sacerdoti.

An, & quomodo Papa in foro externo se possit alteri subiungere, vide supra *Tr. 7. Exam. 1. n. 22.*

QUÆRO III. Regulares ut validè approbentur, debentne a Superioribus presentari Episcopo? Et hic potestne eorum approbatio limitare vel revocare?

LXVI. Resp. 1. Quod Religiosi cum sola suorum Superiorum licentia suis familiariibus, seu qui sunt de familia, & famulis in eorum servitutis, & Monasteriis habitantibus, hoc Sacramentum, & alia omnia in paschate, & articulo mortis, vi suorum privilegiorum ministrare possint, patet supra *Tr. 12. Exam. 4. n. 7.*

Resp. 2. Dominicani, idem est de aliis Regularibus, nisi a Superioribus suis sint Episcopi presentati, non absolvunt validè alios extraneos, eti ab Episcopo licentiam habeant. Ita patet in *nostris Constitutiis*, dist. 2, cap. 12. Et ex Clement. *Dadum*, de *Segulari*, in 6. in qua expressè dicitur, quod Regularibus ad finem audiendi confessiones Sæcularium debent presentari per Superiores, & non aliter. Ergo sine presentatione nulliter audiunt confessiones.

Idem patet ex *Bulla Pitt V.* que incipit, *Romanis Pontificis*, in qua dicitur: *Volumus tamen, coram qui remel ab Episcopo in Civitate, & Diocesi presenti, examine approbati fuerunt, ab eodem Episcopo iterum non examinari. Ab Episcopo autem successore pro majori conscientia sua quiete examinari de possunt.*

Si tamen prodeat nova justa causa dubitandi de aliquis Confessoris particularis sufficientia, ut si actus aliquis indignè fecerit, vel si viri fide digni ita noverint per experientiam; vel si in primo Examini non adeo bene subsisteret, sed ex necessitate, & ad certum tempus fuerit admisus, etiam ab eodem Episcopo, à quo fuit primò approbatus, de novo examinari potest.

LXVIII. Resp. 8. Nullo pacto possunt Locorum Ordinarii omnibus simul unius Conventus Regularibus Confessarii facultatem Confessiones non audiendi adimere. Ita statuit *Sacra Congregatio 1015. 20. Novemb.*

Resp. 9. Episcopus non potest aliquis Regularis, qui generaliter idoneus repertus est approbatioem restringere ad certum tempus vel personam.

Ita statuit *Sacra Congregatio 1587. his verbis: Regularis qui ad Confessiones audiendas idonei generaliter ab Ordinariis eorumque Examinatoribus reperti, & probati fuerint, generaliter quoque, & indistinctè abique limitatione temporis certorumque locorum aut generis personarum admittantur in Diocesis propriâ.*

Resp. 10. Si Episcopus ex juxta causa v. g. ob defecutione scientie pro Mercatoribus, &c. Regularium approbatioem restringat, valet *restrictio*, nec Regularis ultra illam validè absolvire potest. Similiter si ex justa causa solum sit approbatus pro parte Diocesis, non potest validè absolvere in alia eius parte.

Ratio: Episcopus ex justa causa postest Regularis semel presentatum absolute non approbare. Ergo à fortiori potest ex rationabilis causa eius approbatioem restringere.

Resp. 11. Regulares semel absolute; seu sine limitatione expositi, si ab illa Diocesi amoventur; & postea redant, non tenentur se iterum presentare eidem Episcopo. Ut concessit *Rugen. IV.* immo nec Successori licentias eorum non revocanti. Idem est de quovis alio Confessore seculari, at la *Opere*.

Resp. 12. Licet Parochus, seu Sacerdos habens beneficium parochiale in aliqua Diocesi (quamlibet tenuit) censeatur approbatus pro omnibus aliis Diocesisibus, in iisque confessiones audire, & absolvere possit, modo jurisdictionem accipiat; scilicet tandem est de Regulari, aut eo qui Beneficium parochiale non habet, huic enim in alia Diocesi nova illius Episcopi approbatio ex necessaria.

Ratio 1. p. Quia in *Trid.* is qui habet Beneficium parochiale, approbat, seu iudicatur idoneus. Ergo.

Ratio 2. p. Quia *Trid.* loquens de Sacerdote non Parochio etiam Regulari, dicit, quod debeat idoneus iudicari ab Episcopis (loquendo in plurali) id est, a quovis Episcopo in cuius Diocesi Confessiones vult excipere. Ergo.

Nota tamen, certum esse, quod Regulares vi stortum Privilegiorum in Diocesi, pro qua sunt approbati, possunt absolvere quoscumque extraneos ex aliis Diocesisibus adventantes.

De his plura in sequentibus.

annis idoneum Confessorem extraordinarium Monialibus sibi subjicetis exhibeant, cui carent, ut universae contineantur, ut quae hujusmodi indigent medicina propter aliquem occultum autem morbum, neque ipsa eam portat, aut accipere ut sitio Confessore unquam auderet, librius medici suis multis passim, ac Diaboli laqueos evadere, una cum reliquo Confessario novo sua peccato confidendo, uti legere est in Actis Ecclesie Mediolanen. impress. anno 1599. pag. 53. in editione autem Lugdunensi tom. 1. pag. 46.

Deputatio Confess. Porro quicumque Conciliares Decreti sensu penitus intrinxerit, non modo salutarem illius providentiam facile agnoscat, sed & circumspectam ejusdem equitatatem mitteri debet. Superioribus enim tantummodo injungitur, ut diibibus, tribus vicibus infra annum Confessarium extraordinarium Monialibus exhibeant, bis, aut ter in anno offeratur; Hujusmodi autem Confessarius jubetur eorum omnium Confessiones excipere quotquot eidem confiteri velint: *Qui omnium Confessiones audire debet.* Neque tamen omnipotens, & singularis Monialibus pricipit.

Quae solum tenentur singula coram eo se sistere. Deputatio Confess. extraord. favere Monialibus.

accipienda. Atque coram ipso non compaterent, suspiciones, atque obloquios exciperent, & illae quidem censerentur necessarias habuisse causas, ob quas ad extraordinarii openi configere constaret essent; aliae vero ab hujusmodi necessitatibus, & causis immunes judicarentur. Quam agendi rationem communis Doctorum calculo comprobata san. men. Prædecessor Noster Clemens Papa XI. Edicto suo (quod est XV. in secunda parte ipsius Eulogii) inviolabiliter servato mandavit, & eandem omnium Doctorum consuetudo recipit. Nec alud nobis hac in re addendum superest; nisi, ut Veretur. Fratres Nostros Ecclesiastici Anitantes ente hortemur, ut quamvis Tridentina Synodus de solis clausuris Monialibus in premisso Decreto loquatur, nihilominus eadem disciplina formam observent, tam cum aliis Monialibus, que nec Claustra legibus minime astricata sint, in communitate tamen vivunt, quam cum alia quam rurcumque Mulerium, aut Pellarum Costibus, seu Conservatoriis, quoties tam illas, Ordinarii Penitentiarum Ministrum à Superioribus designatum habeant. Quicumque enim circa Moniales in rigorosa Claustra viventes cavenda sunt, eadem in aliis quibuscumque Muleribus, sive Regularibus, sive Secularibus in Communitate, aut Collegio degentibus, locum habere possunt; id est que pari providentia, iisdem remedii arceri, aut emendari debent. Et Nos quidem, quem hanus consuetudinem offendit Confessores extraordinarii bis, aut ter in anno singulis tam Monialium non Claustris Communis, quam pīs aliarum Pellarum, & Mulerium Costibus, & Communis in Nostra Civitate, & Dicessi Bononiensi induxerimus (qua de re exat dictum Nostrum num. 56. inter Pastorales Institutions Iulio primo sermone à Nobis vulgaris, deindeq; in latinum conversa) omnibus testari possumus, vel potius debemus, ubere spiritualium utilitatum messem Nos inde evidenter colligisse.

Dubia quadam circa Concilii Decretum orta declarat. Quum vero super relati Conciliares Textus intelligentia nonnullae questiones alias extitent, exindejam per opportuna Sedis Apostolicae Decreta definita fuerint, opera prætium dicimus hujusmodi definitiones ab omnibus ad eos specias, omnino tenet, atque servandas, his Nostri Apostolicis litteris complecti, & auctoritatis quoniam nostra robore communias, in predicatorum omnium notitiam deducere. Et primò quæsumus fuit ad quæ Superiore pertinet extraordinarium Confessorum Monialibus deputare, atque offere: Sed facilius fuit responsio, quam Nos quoque Decreto Nostro ratam habemus: hujusmodi scilicet deputationem ad eum regulariter spectare, ad quem pertinet Confessarii Ordinarii electio, & deputatio; id est Episcopus, sive Ordinarius loci, qui Monialibus sibi subjicetis Confessarii Ordinarii dare conseuerit, idem Confessarii extraordinarii bis, aut ter in anno ad normam Tridentinae Sanctionis, eisdem offere tenuerit; Praetulus vero Regularis, ad quem pertinet Ordinarii Confessariorum subditis sibi Monialibus, servata Apostolicarum Constitutionem forma, designare, & constitutre; ipse etiam eisdem extraordinarii Confessarii in vim præstat Decreto, & juxta eisdem Constitutiones, duobus, aut tribus per annum temporibus exhibere potest, ac debet. Quæ tamen id est regulariter pertinet diximus; quia si Episcopus aliquis (qua deus avertat) adeo hoc in re negligens esset, ut Monialibus suis, bis, tertio in anno extraordinarii Confessarii copiam facere prætermittet; obtendens, ut moris est, nullas haec de re Monialibus ipsi solicitudinem, aut curam esse; tunc voluntus Dñi. Fil. Nostrum S. R. E. Cardinalem modernum, & pro tempore existente maiorem Penitentiarum, statim ac pro parte Monialium hujusmodi requisitus fuerit, ordinarii Pastoris negligenter supplerre debere, earumque Monasterio extraordinarium Confessarium ex eorum tamen numero, qui ad excipiendas Moniales Confessiones ab ipso Ordinarii loci approbati fuerint, cum omnibus necessariis, & opportunis facultatibus concedere, & deputare. Quod si Praelatus Regularis eamdem Concilii legem de Confessore extraordinario bis, aut ter in anno Monialibus sibi subjicetis exhibendo similiter implere neglexerit, tunc locus fieri Decretum Congregationis S. R. E. Cardinalium ad ipsius Concilii interpretationem, & executionem auctoritate Apostolica deputatorum, quo scilicet eadem Congregatio ad quæsumptionem ab Episcopo Vercellensi proposita die 23. Augusti anni 1631. rupersit, ut infra: *Episcopos Vercellenses supplicat sibi responderi, an deputatio Confessarii extraordinarii Monialium Regularibus subjicetarum spectet ad Ordinarium loci: Sacra Congregatio censuit ad Episcopum non pertinere, nisi in casu negligenti eorumdem Regularium, ut videtur licet. Decretor. lib. 14. pag. 493.* Nec alter respondit questionibus ab Episcopo Belgii exhibitis, die 6. Aprilis anni 1647. ut legitur Decretor. lib. 18. pag. 32. Quæ quidem rescripta, & Decreta Nos etiam presentium tenore, & Apostolica auctoritate in omnibus, & per omnia approbamus, & confirmamus.

Quum autem Tridentina Synodus de universa quidem Monialium Communitate, ut supra decreverit, sed nihil de singulis Monialibus statuerit, ut patet legenti Texum citati capituli X. utque etiam jam usque ab anno 1585. judicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpretum, qui subsequens reuertit quod exat Decretor. lib. 4. pag. 90. *Sacra Eccl. censuit, extraordinarium Confessorem offerendum non ali-*

qui Moniali singulariter, sed omnibus Monialibus universitate, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tam cujusque Monialis est, ut Confessario extraordinari velit confiteri; Hinc orte habuit alterum controverse seu dubitationis caput; an scilicet, ubi jam universa Communitati bis, tervè infra annum Confessarii ex-

traordinarii copia facta est, & nihilominus aliqua Moniali Confessarium peculiarem ex-

traordinarii concedi petit, an inquam hujusmodi petitioni sit indulgendum. Id aus-

tem primo loco quæsumus fuit, proposito eas Moniali graviter agrotant, qua in mori-
tus periculo pro spirituali consolatione postmet alium Sacerdotem, qui tunc non sit or-
dinarii Monasteri Confessor supremo sibi Ecclesiastice priatis officia, & Penitentia-

Sacramentum ministrare. Huic annendum facile esse, praedicta Congregatio plures ju-
dicavit, ut videtur est ipsius Decretor. lib. 18. pag. 322. à tergo, sub die 6. Aprilis anni

1647. & eodem lib. pag. 586. die 22. Februario anni 1649. quia patitur Decretum à Nobis
præsentium tenore approbantur, & confirmantur; ut scilicet Episcopi subjectis sibi Mo-

nialibus in gravi infirmitate constitutis, & id expetibus, peculiarem Confessarium

concedere debeat; idemque etiam id ipsius præstant erga Moniales Regularibus Prae-

latis subjectis, quin aliqua ex illis a situ Superiori Regulari hujusmodi gratiam impetrare non poterit. In

hoc autem casu nihil statuor de Cardinale Majore Penitentia non id est, quia nequit pro singulis Mo-

nialibus idem facere, quod supra diximus eundem pro toto Monasterio facere posse; sed quia iuncta ob

temporis angustias, interclusa presumerit via recedendi ad ipsius Officium. Quod si nihilominus ipsis aude-

di tempus, & modus suppetat, ad eum permetebit eadem prorsus ratione, peculiarius supplicantum ne-

necessitatis provideat, qui dictum est superius universi Reigiosas Communitati ab ipso consulendum esse.

Actum deinde fuit de pauperibus quibusdam Monialibus, quia nec corpore infirma,

neq; morti proxime, Ordinatio tamen minister confiteri obfirmare recusat. Istatum quo

quæ animi debilitas commiseranda est, & sublevanda; adeoque, ubi earum relata

Confessoriem ordinariam, & idemque etiam Cardinale Episcopo, sive Ordinario loci subiectis ab ipso Ordinario

præstari debet. Quid autem ad illos pertinet, que Regulari regimini subsunt, ad Re-

gularum Praelatum perennis servatis servandis, peculiarem ipsius destinare Confessarium ex

approbatibus ad Ordinarii ad Confessiones Monialium; vel si Sacerdos illis, cui ejusmodi Moniali confiteri

cupit, pro illis non sit approbatus cum ipso Ordinario agendum erit, ut pro excipienda sante illius Moniali Confessione, & pro toti vicibus quot expedire judicabit, eundem approbet. Sin autem contingat (neque id adest ratione est) ut Regularis Superior ad concedendum hujusmodi Confessarium ex ordinariis Moniali com-

munem Confessarii recusani nulla pactedu aduci possit, jam huic casu provisum est per Decretum anni

1573. à predicta Congregatione Concilii editum, & à hunc recordatione Gregorio Papa XIII. tunc Aposto-

ticum Thronum obtinente approbatum, & confirmatum, quod nunc iterum Confirmationis Nostra aug-

toritate roburamus. Decreti verba relata lib. 1. *Decrutorum ipsius Congregationis*, pag. 66. à tergo, haec sunt

Moniali per aliquid tempus notari confiteri Confessarii Regularibus. *Dubitatus fuit, an Episcopus Regen-*

sis posset dare dñe Moniali Confessoris alterius Ordinis Regularum, vel Secularium, cui illa semet, vel plus

aliquibus Episcopis, aut Regularibus Moniali Superioribus agere debuerimus. Porro

in aliquo ex his incidiunt plus nimis severos, qui aspera quadam verborum brevitate respondent; quod

quoniam Moniali postulant libera fuisse confidenti extraordinarie Sacerdoti, qui universa Communi-

tati non semet eo anno jam datus fuerit, tunc oportebat eam conscientia sua consuluisse: Quod si obla-

ta modum Confessarii extra ordinem ipsi concederet. Nobis autem objicitibus, Moniale hujusmodi ad Apo-

stolicæ Penitentiarie Officium facile recursum habuitur, ibique hand agere imperaturam id, quod ab ip-

sis Superioribus ei denegatur fuisse, iterum considerante respondentem extraordinarium hujusmodi Confessariorum post impletam ab ipsis erga universum Monasterium Tridentini Concilii legem, ab alio quidem conde-

posse, sed a se numquam concessum iri.

At vero neque tunc Nobis arridebat, neque profecto nunc Nobis placet rigida ista

Ordinarii Penitentiarie ministrum à Monasterio Praelato pro universa Communitate de-

putatum; verum pro majori animi sua quiete, atque interiori in via Dei progressu fa-

cultatem petunt confidit aliquoties Sacerdoti ad excipendas Monialium Confessiones pro-

pofetu.

III. Quid pro spirituali consolatione, & ad remedium aliquoties Sacerdoti ad excipendas Monialium Confessiones pro-

positum.

Quia de re non semet Nobis in minori statu degentibus accidit, ut cum

aliquibus Episcopis, aut Regularibus Moniali Superioribus agere debuerimus.

Porro quidem hujusmodi spes reprobatur, ut utrumque diligenter ins-

pectis, deliberari possit, an illius votis annendum sit, ac non. Si enim Moniali ex

una parte nullum det adverse suspicionem locum, ex altera vero Confessarii non mo-

dö legitimam Ordinarii approbationem, sed etiam commune probatis testimonium pro-

se habeat, nullo modo probare possumus tam firmam hujusmodi praetitorum in renuen-

do propositum; ne intelligimus, cur post Confessarium extraordinarium integræ Communitati juxta legem

Concil. Trident. oblatum; nulla omnino Moniali singularis spes relinquatur obtinendi peculiarem Confes-

sarium, cuius consilio, & opera justi fortasse de canis indigere se arbitratur. Non ita sane hac de se

sentiebat sapientissimus le anime Rector S. Franciscus Salesius, cuius doctrina sum-

man ex ipsis operibus, tum editis, tum manu scriptis, collectam bon. mem. Joan.

Petrus le Camus Episcopus Bellocensis justo volumine compexus est, cui titulum fecit Spi-

ritus S. Francisci Salesii. In hujus compendio quo ex Galico in Italicum sermonem con-

versum Venetiis anno 1745. pro quarta vice Typis editum est, p. 17. c. 6. aperte legitur,

quod

quod, cum Beatus Episcopus non ita inteligeret praemissum Concilii Trid. Decretum, ut vetitum existimat, Confessarium extraordinarium, pluribus eum, quam tribus vicibus in anno, Religiosa Communia offerre, quæ quidem sententia plures habet suffragatores, quos refert Diana in editione coordinata, tom. 7. tract. 1. res. 348. non solam solebat autem Monialibus Visitatio-

Nec excluderat
causas peculiares in
dignitate Monialium;
hand se difficiles in
eo concedendo præberent. Nec aliter se gerere consuevit Ven. mem. Gregorius Car-

Eodem sensu finie-
bat Cardin. Barba-
dicus.

Pontifex bortatur
Prælates, ut juri-
tis Monialium pe-
titiones benignè
intendant.

alter facendum sit cuiilibet Monialium, quod fieri potest insistere non recent, & non adeo difficultes se præbeant pecularibus Monialibus extraordinariis Confessarium aliquando experientibus; quia potius, nisi aut Monialis postulantis, aut Confessarii requisiti qualitas suadet, eum justis precibus obsecundare student, illud cogitantes, quod etiæ liberum Cardinalium majorum Pœnitentiaria adire, cui ea in re facultas cumulativa cum omnibus locorum Ordinariis à Romano Pontifice tribuitur; nihilominus ea est aliquando necessitas urgentia, ut remedium, quod de longinquis petendum est, non satis tempestive avenirat. Et quiam etiam quorundam negotiorum expeditiones, quæ in Officio Pœnitentiaria Apostolica fiunt, ab omni, vel minima pecunia solutione inviolabiliter sint immunes; non omnibus tamen Monialibus facile est inventire, qui ea-

rum negotia in urbe procurare velit, & possit.

IV.

De qualitatibus
Confessarii extra-
ordinarii in gene-
re.

An semper depu-
tori debet ex so-
Ordine cuius est
Monasterii Prale-
atum.

Quid de constructu-
dine.

Regularis depu-
tare posunt Confe-
ssarios extraordi-
narios etiam ex alio
Ordine, vel Seculari-
lere.

Coupium, ut supra dictum est, perindea deputatio Confessarii extraordinarii, etiam pro Monialibus Regularebus subiectis, nulla ipsi lege teneatur ad hujusmodi Confessarium eligendum ex eo Ordine, cuju[m] est Monasterii Praelatus; sed tali casu liberum est illi quemlibet idoneum Presbyterum Saccularem, aut alterius Ordinis Regularis ad audiendas eorum Monialium Confessiones deputare.

Controversia sub
Innocentio XIII. ex-
aminata in Congre-
gatione particu-
lari.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Eius Congregatio-
nis Scopus Trident.

ces-

nam, videlicet in singularis Hæbdomadiis Quartu[m] Temporo-
rum Confessarium extraordinarium deputare; verum etiam earum respectu Superioribus
commendatum reliquit, ut singularis Monialibus, quæ non ex animi levitate, neque
ex indiscreta affectione singularitate, Confessarium extraordinarium peculariter peterent,

hand

so

difficiles

in

eo

concedendo

præberent. Nec aliter se gerere consuevit Ven. mem. Gregorius Car-

dinalis Barbadicus Episcopus Patavinus. Is enim, ut testatur illius quondam Vicarius Ge-

neralis Joannes Clericus in Tract. de Penit. dec. 41. n. 7. & Patronum Tridentinorum

Decretum quod omnia Monialia Monasteria in sua Civitate, & Diocesis existentia quan-

tanis re ipsa exequatur, & nihilominus exorari se patetabatur à Monialibus, quæ ali-

quando rationabilibus de causis peculariæ pro se Confessarium experient. Hujusmo-
di reguis, & exemplis nostris quoque agendi rationem in spirituali Monialium regi-

miae conformare curabimus; maximimum utilitas, & quietis fructus Nos inde percepisse cognovimus. Quapropter Ven. Frat. Eclesiarum Antistes, atque dilectos Fi-
lios quacunque Religiosorum Mulierum Rechorum hortiamur in Dominum, & eni[m] mo-
numentis, ut eamdem viam, quoad fieri potest insistere non recent, & non adeo difficultes se præbeant pecularibus Monialibus extraordinariis Confessarium aliquando expe-
rienteribus; quia potius, nisi aut Monialis postulantis, aut Confessarii requisiti qualitas suadet, eum justis precibus obsecundare student, illud cogitantes, quod etiæ liberum Cardinalium majorum Pœnitentiaria adire, cui ea in re facultas cumulativa cum omnibus locorum Ordinariis à Romano Pontifice tribuitur; nihilominus ea est aliquando necessitas urgentia, ut remedium, quod de longinquis petendum est, non satis tempestive avenirat. Et quiam etiam quorundam negotiorum expeditions, quæ in Officio Pœnitentiaria Apostolica fiunt, ab omni, vel minima pecunia solutione inviolabiliter sint immunes; non omnibus tamen Monialibus facile est inventire, qui ea-

rum negotia in urbe

procurentur, & possit.

Etiam vero postrema superest quæstio, nimisq[ue] de qualitatibus Confessarii extra-
ordinarii, qui vel pro universa Monialium Communitate, vel pro aliqua Moniali pecu-
liariæ depurari debet. Porro nullo unquam tempore dubitatum fuit, an in hujusmo-
di Sacerdotiæ zetatis maturitas, morum integritas, prudentia lumen requiratur, quas
quidem dotes in eo, qui ad hujusmodi munus adhibetur, necessarias esse, omnes fa-
tentur. Sicut etiam minimè dubitatur, quia idem ab Ordinario loci specialiter pro Mo-
nialibus approbatu[us] esse debet, quia hujusmodi approbatio ex Apostolicarum Constitu-
tionum legi omnini requiratur non solam in omnibus tam ordinariis, quam extraordinariis Confessariis,
qui Monialibus, etiam Regularibus subiectis, ab eum respective Superioribus depitantur, sed etiam in iis, qui à Cardinali majori Pœnitentiario conceduntur etiam Apostolica Sede vacante, quo nimis tempore amplioribus in pollet facultatibus, ut videatur est in Nostra Constitutione super illum facultatibus edita, que est 95. in Tom. I. Bulari. Nostri, ubi, pars 4. eidem conceditur, ut, vacante Sede, Monialibus

Confessariis extra ordinem valat depurare, si eos ex aliqua rationabilis causa petierint pro

curam libito inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium Confessiones eligendos.

Quoniambrem ad id dimitas redacta est controversia, an scilicet è Clero Seculari, an

verò à Regularibus

subiectis, ab eum

deputari debet ex ipso Ordine Prælati Regularis ad quoniam Monasterii regimini spe-
cifici.

Sane pro Monialibus Episcopo immediate subiectis, regula est, ut ordinarius earum Con-
fessor sit Sacerdos Secularis; Extraordinarium vero ex Ordinibus Regularibus seipsum assimili-
am, apud piersos Episcopos usi receptum esse constat; deficiente forsitan per singulas Di-
cetes Presbyterorum ad id numeris idoneorum copia, Regulares autem Prælati Monialibus sibi
subiectis Confessarium ordinarium designant sibi ipsorum Ordine; extraordinarium autem
earum ex alio Ordine Regulari depurare possunt juxta Decretum à supradicta Congregatione
editum die 26. Septembris, anno 1595, ac relatum in lib. 8. Decret. p. 149. à tergo, ubi sic legitur
Sacra Eccl. respondit, superioris Regularibus teneri offorse Confessarium extraordinarium ejus-
dem Ordinis, alterius vero Ordinis posse quidem, sed non ten. ri. Numquid tamen, quod mem-
inerimus, ullum sacerdotem possit, aut diversi Ordinis Regularum, vidimus à Re-
gulari Prælati Monialibus sibi subiectis extraordinarium Confessorem depurari. Denique
quum aliquando evenire possit, ut in casu negligientia Superioris Regularis, ad Epis-
copum, ut supra dictum est, perindea deputatio Confessarii extraordinarii, etiam pro Monialibus Regu-
larium regimini subiectis, nulla ipsi lege teneatur ad hujusmodi Confessarium eligendum ex eo Ordine, cuju[m] est Monasterii Prælatus; sed tali casu liberum est illi quemlibet idoneum Presbyterum Saccularem, aut alterius Ordinis Regularis depurare ad audiendas eorum Monialium Confessiones depurare.

At quum superioribus annis Apostolica Sedi expostion fuisse pluribus de causis, iis

que gravissimæ, quas hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur, ad discutien-
ti complura Ecclesiasticarum questionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est Apostolici ministerii, que etiam a san. mem. prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt per alias similes litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ hic referre opus non est, non tam opportunitum, quam placet necesse

sunt videtur, ut Monialum Monasteria Regularium regimini subiecta semel saltem in anno

Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularis, aut è Seculari Clero Presby-
teri habentur; hujus rei examen, juvente felic. record. Prædecessore Nostro Innocen-
tio Papa XIII. assumptum fuit à peculari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii mu-
nere operam præstaban; quæque per annum, & ultra, singulis Hæbdomadiis cogebatur